

ЗАКЛИК.

Центральний Виконавчий Комітет українських емігрантських організацій в ЧСР для переведення акції протесту проти польського терору на Західних Землях України видає друком брошуру в мовах англійській, французькій, німецькій і чеській про політичний, національний, господарський і культурний утиск українського населення Польщею. В цій брошурі, складеній на підставі офіційних даних, в стислій формі подається чужинцям об'єктивна характеристика того жахливого стану 7.мільйонів української людности під Польщею, до якого довела її II-ти літня польська окупація .

На друк цієї брошури в 4-х мовах і 20-фотографій до неї потрібно біля 5-6 тисяч корон. На покриття цих видатків частина коштів вже є. Брошура вже друкується.

Центральний Виконавчий Комітет звертаєть-
ся до всіх українських громадських, культурних
і політичних емігрантських організацій, а також
до поодиноких українців з гарячим закликом про
пожертву коштів на видання цієї брошури.

Гроші проситься посилати "сложенками" на
біжучий рахунок Центрального Вик.К-ту /на імя
голови П.Макаренка/ ч.ЗІ.468 в Поштовій "Спо-
жительні" в Празі.

Проситься про негайну підтримку.

За Центральний Вик.Комітет українсь-
ких емігрантських організацій в ЧСР
для переведення акції протесту проти
польського терору на Захід.Землях
України:

П.Макаренко
Голова.

Др. Д.Равич
секретар.

Р. С.

Щоби українські організації й поодинокі
особи знали, на що мають давати кошти, Ц.В.К.
для інформації розсилає український текст
цієї брошури.

Всі бажаючі можуть її одержати в Ц.В.К-ті
за плату 2.Кч. за примірник.

29.ІV.1931.

Адреса Ц.В.К-ту:

Прага-Крч, Zborovska 3.

Текст брошури, що видається в мовах
англійській, франц., нім. і чеській.

Ціна 2. Кч.

До Генерального Секретаріату
Ліги Націй

Ж е н е в а.

Всьому культурному світу добре відомо, якого нечуваного варварства, яких злочинств допустилася польська влада в осени 1930 р. над окупованим Польщею українським населенням, коли було з наказу цієї влади польською поліцією і регулярними польськими військами арештовано, перебито нагаями й буками понад 15. тисяч безборонних людей на Західно-Українських землях, коли було знищено на сотні тисяч польських злотих приватного українського майна, коли було зруйновано сотні українських культурно-освітніх і кооперативних установ і організацій.

Проти цього нечуваного вандалізму польської влади протестували не тільки самі українці, а і різні організації, як поодиноких держав, так і міжнародні - Ліга прав людини й громадянина, Міжнародня Жіноча Ліга для миру й свободи, II-й Соціалістичний Робітничий Інтернаціонал, Товариство для Ліги Націй і т. д., а також видатні вчені, письменники, журналісти, політики і т. д. Відомо також, що член англійського парламенту, бачучи, як Польща знущається над українцями, також звернувся до Ліги Націй з петицією, домагаючись припинення польських злочинств над українським населенням і вимагаючи додержання Польщею взятих на себе міжнародніх зобов'язань.

Маючи на увазі, що Ліга Націй стежить за виконанням Польщею прийнятих нею на себе міжнародніх зобов'язань супроти 7-ми мільйонів українського населення, захопленого цією державою, українці цілого світу переслали до Генерального Секретаріату Ліги Націй декілька сот протестів проти нечувано жорстоких насильств польської влади над безборонним українським населенням, при чому було подано велику кількість документальних даних про

ці злочинства.

Парляментарна репрезентація Українського Народу в польському Сеймі і Сенаті також переслала до Ліги Націй відповідні петиції в справі польського погрому української людности.

Всі українці домагалися щонайменше: 1/ посилок в Польщу міжнародних комісій для об'єктивного розсліду допущених польською владою злочинств над українським населенням, 2/ повернення цьому населенню матеріальних шкод, заподіяних переведеною з наказу польської влади так званою "паціфікацією", 3/ покарання осіб, винних в "паціфікації", 4/ щоб було вислухано вияв свободної волі українського населення під Польщею і щоб було дано йому, згідно з цим виявом, новий політичний устрій, в якому він міг-би використати ті права, якими фактично користаються інші народи Європи.

На привеликий жаль, це питання про одверте й систематичне порушення Польщею своїх міжнародних зобов'язань супроти українського населення не стало на порядок денний на черговій сесії Ради Ліги Націй в місяці січні цього року.

Між тим Польща продовжує настирливо й уперто вести далі політику повного господарського, культурного, національного і політичного нищення українського населення.

Не тільки не було покарано винувників масових злочинств над українським населенням, не тільки українські установи й тисячі приватних осіб не дістали відшкодження матеріальних страт, заподіяних польською поліцією й військами під час так зв. "паціфікації", але безпосередні керівники масових арештів, побиття тисяч невинних людей і нищення українського майна одержали НАГОРОДИ від польської влади, а урядова більшість у польському Сеймі в 1931 році відкинула всі внесення й побажання в справі "паціфікації", зроблені представниками Українського Народу в цьому Сеймі з метою легального, в межах цієї держави, мінімального задоволення жорстоко й брутално покривдженого українського населення.

Далі ціж представники Українського Народу, що, не дивлячись на відомі тепер цілому світові насильства, яких допустилася польська влада при виборах до Сейму й Сенату в осени 1930 р., були обрані до цих польських державних установ, вже в 1931 р. публічно сконстатували те велике безправя, той брутальний і систематичний - національний, політичний, культурний і економічний гніт, під яким живе 12-ий рік 7.мільйонів українського населення в Польщі, що проти своєї волі опинилося в межах цієї держави.

УКРАЇНСЬКА ТЕРИТОРІЯ І УКРАЇНСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ В ПОЛЬЩІ.

7-го березня б.р. сенатор інж.Ю.Павликовський, на пленумі сенату в Варшаві при debatі над бюджетом міністерства хліборобства і земельних реформ, сконстатував, що українська територія в границях польської держави займає 137.135.кв.кілом. і рахує біля 8.1/2.мільйонів мешканців, з того УКРАЇНЦІВ біля 7-ми мільйонів, решту складають поляки, жиди, німці, чехи, білорусини й інші.

Українська територія під Польщею в 4.1/2.рази більша Бельгії, більша цілої Болгарії, майже рівна території Чехословаччини, а українське населення в Польщі складає 1/5.всього населення цієї держави.

КАТАСТРОФАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ СТАН УКРАЇНСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ ПІД ПОЛЬЩЕЮ.

Український посол М.Галущинський в засіданні адміністраційної комісії Сейму 20-го січня б.р., посол О.Луцький в засіданні Сейму 6-го лютого б.р., посол д-р В.Загайкевич при генеральній debatі над бюджетом в Сеймі 5-го лютого б.р., сенатор інж.Ю.Павликовський 7-го березня б.р. в Сенаті і інші українські представники всебічно й документально схара-

ктеризували той жахливий економічний стан, в якому живе українське населення під Польщею. На підставі цих офіційних промов відповідальних представників Українського Народу в державних польських установах і інших розпублікованих в Польщі офіційних даних можна сконстатувати наступне:

86,4. відсотків українського населення в Польщі припадає на хліборобський стан, отже під Польщею є около 6-ти мільйонів українського хліборобського люду, при чому на 1.251.000. дрібних українських господарств припадає тільки 8.231.000. гектарів землі.

На одному квадратному кілометрі мусить жити з хліборобства в Галичині - 96. осіб, на Волині - 65., на Поліссю - 27. /при тій припоганій землі, яка там є/, на Підляшшю і Холмщині 56. осіб, в той час, як високо розвинені краї рільничого промислу мають на одному квадр. кілометрі рільничого населення - в Німеччині - 33. особи, у Франції - 35,5., в Данії - 34,1.

Наслідком такого перелюднення 80. відсотків українських господарств у Польщі економічно не є самовистарчальні і через те коло 5-ти мільйонів українського хліборобського населення у Польщі живе в страшних злиднях.

Ще перед світовою війною сама тільки Галичина висилала пересічно річно на зарібкову сезонну еміграцію біля 300.000. душ, та на заморську еміграцію припадало 47.000. душ. З того часу населення кількосотно зросло. Тепер ці сотні тисяч зайвих робочих рук примушені залишатись на селі, бо не можуть знайти для себе сезонного заробітку на стороні і не можуть відіхати до чужини.

Крім того треба мати на увазі, що світова війна спричинила тут колюсальні спустошення, ніде не було отільки воєнних шкод і стільки реквізицій, як на цих українських землях, при чому польська держава не заплатила населенню ці воєнні шкоди. Ще нині є на цих землях біля 30.000. родин, що не мають даху над головою.

Земельна реформа, що була переведена польською владою, дала польську колонізацію на українських землях: на прадідних українських землях, де корінне українське населення з 80-х років минулого XIX століття страшенно терпить від малоземелля, польська влада поселила біля 80-ти тисяч поляків, роздавши їм щонайменше 200.000 гектарів кращої української землі; при чому тільки 18.188 особам польських військових поселенців на цих землях польська влада видала ріжної допомоги на 48.644.395 злотих, а на всю польську колонізацію українських земель Польща вже видала більше 100 мільйонів польських злотих, хоч в той же час польська влада не дає допомоги навіть українським культурним установам.

За 11-ть років свого панування на українських землях польська держава не збудувала для 6-ти мільйонного українського хліборобського населення ані однієї державної рільничої української школи, хоч у Польщі збудовано 129 державних рільничих шкіл. Також в Польщі немає ні однієї української державної професійної школи, хоч є тут декілько сот польських професійних державних шкіл.

Шукаючи порятунку в своєму катастрофальному економічному становищу, українська людність Західно-Українських Земель з усією енергією взялася за збудування своїх кооперативних організацій, але польська влада не тільки не допомагає українцям в цій надзвичайно важливій діяльності, але ріжними заходами намагається перешкодити нормальному розвитку українських кооперативних організацій в той час, коли польські кооперативи одержують від держави саму ріжнородну фінансову й іншу допомогу. Підчас т.зв. "пацифікації" в 1930 р. багато українських кооперативних організацій і установ було зруйновано польськими військами й поліцією, а сотні кооперативних діячів і службовців були арештовані, побиті бучками й нагаями і посажені у в'язниці.

Треба зазначити, що у польському державному бюджеті на 1931 рік, як і в бюджетах за попередні роки, немає ні однієї суми на задоволення найбільш суттєвих потреб українського населення в Польщі. При чому урядова більшість польського союму і влада відкинули всі поправки українських послів на встановлення в цьому бюджеті сум на самі примітивні українські культурно-господарські потреби. І ці внески були відкиннені без огляду на їх діловий характер та їх значіння для мільйонів українського населення, що складає, як сказано вище, 1/5 всього населення Польщі і платить різні податки у польську державну скарбницю, дає салдат у польську армію і взагалі несе на собі усі державні польські тягарі й повинності.

Так робить Польща, що 28-го червня 1919 року підписала і 31-го липня того ж року ратифікувала відомий трактат про забезпечення прав меншостей. 8-ий артикул цього трактату говорить:

"Польські громадяне, що належать до національних, релігійних або язикових меншостей, мають користати з такого ж самого відношення й безпеки під правним і фактичним зглядом, як і всі інші польські громадяне".

На очах усього культурного світу, на очах великих держав, що разом з Польщею підписали вище згаданий трактат і взяли на себе обовязок стежити за переведенням його в життя і за охороною прав національних меншостей, Польська держава свідомо, послідовно й брутално порушує взяті на себе зобовязання супроти 7-ми мільйонів українського населення.

ЛІКВІДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА В ПОЛЬЩІ.

Підписавши 28. червня 1919 р. згаданий вище трактат, Польща зобовязалася виконувати, між іншим, і такий артикул про меншости:

"Зокрема вони /меншости/ мають право до зак-

ладання, ведення й контролювання власним коштом... шкіл та інших виховничих заведень, з правом вільного вживання в них своєї мови".

Це право меншостей визнається в повній мірі і польською конституцією з дня 17. березня 1921-го року.

Ще за часів Австро-Угорщини, в 1910-1911 роках тільки в Східній Галичині, що тепер є під Польщею, було 2496 чисто українських народних шкіл. До 1923 року, себ-то до формального приєднання Галичини до Польської держави, кількість цих шкіл зросла була до 2655. Перед світовою війною в Галицькій Краєвій Шкільній Раді були представники і Українського Народу з правом рішального голосу; значна частина повітових і мійських Шкільних Рад цього краю були цілком в руках українців; українці також займали посади інспекторів народних шкіл.

Таким чином українці мали в Галичині в своїх руках безпосередній контроль над постановкою й веденням народнього шкільництва на своїх землях.

Як відомо, в Росії не було ні однієї української школи до революції 1917 року. Визволившись з під опіки Москви і відновивши свою державність, Український Нарід розпочав був кольосальну працю у всіх галузях народнього життя і, зокрема, приступив до будівництва рідного шкільництва. На тих українських землях, що раніше були під Росією, а потім в 1920 р. одійшли до Польщі - на Волині, Поліссю і Підляшшю - перед польською окупацією було вже 1050 українських народних шкіл, мимо тих шкіл, що були в Галичині.

Як тільки Західно-Українські землі попали під польську окупацію, польська влада зараз же приступила до переслідування всього українського і, в першу чергу, українського шкільництва і українських культурно-освітніх установ.

Після того, як рішенням Ради Амбасадорів з дня 15-го березня 1923 року було формально приєднано Галичину до Польщі, остання приступила до послідовної ліквідації українського шкільництва і до орга-

нізації на українських землях шкіл польських для успішного переведення повної денационалізації й асиміляції українського населення.

Відомий польський міністр освіти Ст. Грабський в 1925 р. заявив, що він і польське громадянство сподіваються, що польська шкільна політика на протязі близьких 15-20 років приведе до повної ПОЛЬОНІЗАЦІЇ української людности в Польщі. І дійсно, Польща досягла значних успіхів в ділі ліквідації українських шкіл.

Поселка М. Рудницька в бюджетовій комісії Союму 14-го січня б.р., посол Д. Великанович на пленумі Союму у Варшаві 11-го лютого б.р. і сенатор д-р А. Горбачевський на пленумі Сенату 4-го березня б.р., між іншим, подали документальні й об'єктивні дані, що незаперечно свідчили про просто жахливий стан українського шкільництва на українських землях під Польщею:

1/ система шкільної адміністрації в Польщі є сутто бюрократичною, з тої причини українське громадянство позбавлено цілковито впливу на розвиток і виховавчий напрямок в школі;

2/ вся шкільна адміністрація на українських землях знаходиться виключно в руках поляків: на 366 шкільних інспекторів у Польщі, а в тім числі 64-х у Львівській кураторії і 15 у Волинській - немає ні одного інспектора українця;

3/ абсолютно у всіх початкових школах виклади історії й географії Польщі мусять відбуватись виключно в мові польській, натомісць усунено з усіх шкіл, до яких ходить більшість українських дітей, вивчення історії й географії Українського Народу;

4/ з українських шкіл усуваються образи українських поетів і вчених;

5/ до шкільних бібліотек не допускається творів української літератури, а затверджуються тільки малі, слабої літературної вартости диточі книжки;

6/ шкільні підручники і вся система навчання у всіх школах складені так, щоб виховувати дітей в атмосфері похвали всього, що є польське, й легковаження й погорди над тим, що є українське;

7/ тисячі українських учителів не прийнято до служби, звільнено з посад або перенесено в неукраїнські області, натомість на українську територію призначено тисячі вчителів польської національності, і взагалі посади вчителів на українських землях обсаджуються поляками; тільки в осени 1930 р. з однієї Львівської кураторії взято около 50-ти кращих, заслужених українських учителів і учительок і, без всякої провини з їх боку, переведено на етнографічні польські землі, або й зовсім звільнено з посад;

8/ у школ відбирається старе право вести акти й переписку в українській мові: майже все урядовання в школах на українських землях під Польщею переводиться в мові польській - все листування, щоденники, каталоги, свідоцтва й т.п. мусить бути писано тільки польською мовою.

За II років панування поляків на українських землях польською владою зачинено округло 3.000 українських народних шкіл, і тепер українські школи складають тільки 2. відсотки всіх шкіл в Польщі, хоч українське населення, як відомо, складає 20-ть відсотків населення цієї держави. Більше як 90 відсотків українських дітей шкільного віку ходять до неукраїнських шкіл. Та й ті українські школи, що ще залишилися, поволі зовсім зезають, дякуючи політиці польської держави. І при цих всіх обставинах поза школою в 1930-31 шкільному році залишається ще біля 200.000 українських дітей у шкільному віці, бо для них немає місця в школі.

Усіх середніх шкіл у Польщі є 777., серед них 271 державних і 506 недержавних. З тої кількості українських державних гімназій є тільки 6, вибороних ще за Австрії, та 15-ть приватних. Кількість українських гімназій у відношенню до польських складає тільки 2,2. відсотки, отже в 10-ть разів менше ніж відношення українського населення до

польського.

На 301 польську державну фахову школу немає ані однієї української. На 119 державних учительських семінарій у Польщі є ледве 2 з українською мовою навчання з де-яких предметів.

На 20-ть вищих державних шкіл у Польщі немає ні однієї української. Між тим Польща, домагаючись в 1920-1922 роках формального приєднання Галичини до складу польської держави, 22-го січня 1922 року видала закон, яким гарантувалося приступлення в 1924 році до організації чисто Українського Університету в Польщі. Після видання цього закону пройшло вже 8 років, але Польща, замість переведення його в життя, послідовно ліквідує все українське шкільництво.

Під час т.зв. "паціфікації" польська влада зачинила без всяких причин три українських гімназії, й між ними державну в Тернополі, що існувала тут без перерви з 1898-го року, себ-то 32 роки. Після цього 800.000 українського населення тернопільського повіту, що творить тут абсолютну більшість, залишилося зовсім без своєї середньої школи.

І це злочинство робить польська влада в той час, коли на цих прадавніх українських землях, на терені тільки тернопільського воєводства, де польське населення складає меншість, є тепер 12 /дванадцять/ державних польських гімназій, 4 /чотири/ державні польські учительські семінарії й одна державна польська промислова школа, разом 17 /сімнадцять/ польських державних шкіл.

Поставивши своїм завданням повну ліквідацію українського шкільництва, польська влада також систематично переслідуює приватні українські культурно-освітні установи й організації. Всім відомим фактом є ліквідація в 1924-25 р.р. приватного українського університету і техніки у Львові, після чотирьохлітнього їх існування.

В той час, коли на польську позашкільну освіту йдуть величезні державні кошти, на українську

позашкільну освіту в державному бюджеті немає ні одного сотика. Більше того, під час т. зв. "пацифікації" в осени 1930 року польські війська і поліція зруйнували сотні українських культурних установ і організацій - читалень, бібліотек й т. п. Після того польська влада формально розв'язала за три місяці 23 укр. читальні "Просвіти", 19 руханково-пожарних товариств "Лугів", 13 руханкових товариств "Соколів", разом 55 українських культурно-освітніх і руханкових організацій.

Таким чином за II років польський уряд знищив 3000 українських початкових шкіл, нищить середнє шкільництво, організоване ще за часів приналежності Галичини до Австро-Угорщини, знищив приватні українські високі школи - університет і техніку, а також робить все, щоб унеможливити розвиток української позашкільної освіти, переслідуює приватні українські культурно-освітні й, навіть, руханкові й спортові організації і взагалі робить все, щоб відірвати українську шкільну молодь від рідної школи, а увесь український люд, що має недасть жити в межах польської держави, польська влада хоче відірвати від рідної освіти, від рідної української культури і спольонізувати його.

ПОЛІТИЧНИЙ УТИСК.

Як тільки впала Австро-Угорська держава, вже 1-го листопаду 1918-го року українці Галицької Землі оголосили свою повну незалежність у формі Західно-Української Народньої Республіки зі столицею у Львові, зараз же організували свою владу і армію.

Тоді-ж відродилася і польська держава і негайно вступила у війну з цією українською державою. Ця війна тяглася понад 8 місяців. Як відомо, тільки дякуючи військовій і дипломатичній підтримці з боку великих держав-переможців у світовій

війні, Польща захопила землі Західно-Української Народної Республіки.

Під час цієї війни сталося формальне об'єднання між Західно-Українською Народною Республікою і Українською Народною Республікою зі столицею в Києві в одну С о б о р н у Українську Народну Республіку. Обставини війни Української Соборної Держави на декількох фронтах, відсутність зовнішньої допомоги привели до тимчасової перемоги ворогів Українського Народу над відродженою з вікової неволі його власною державою й розподілу українських земель поміж сусідами.

Вільшовицька Росія і Польща помирились в Ризі між собою, поділившись білоруськими й українськими землями.

Захопивши великі простори Західно-українських земель, Польща приобіщувала українському населенню й великим державам дати для цих земель територіальну автономію /25 червня 1919 року при підписанні мирового трактату, 26 вересня 1922 р. ухвала Союму, 15 березня 1923 року при підписанні постанови Ради Амбасадорів про приєднання Галичини до Польщі і т.д./.

Однак Польща до цього часу не тільки не виконала взятих на себе міжнародних зобов'язань а усунула українське населення від фактичної участі у самому звичайному самоврядуванні.

Польська влада держить все українське населення під жахливим поліцейним гнітом - переслідує українські політичні партії; українська преса держиться постійно під страшним цензурним утиском, конфіскуються промови послів українських національних партій, без всякої причини арештовуються тисячі невинних українців, держиться їх місяцями у в'язницях без пред'явлення конкретних обвинувачень, при чому в Польщі побутовим явищем є побиття й мордування арештованих людей; Польща переслідує українську мову в урядах і церковних установах, - і взагалі цією середньовічною брутальною політикою вона порушує не тільки взяті на себе міжнародні зобов'язання і власні закони сво-

єї держави, але культурне українське населення звела до положення колоніальних рабів, яких денационалізується й примушується мовчки й покірливо працювати на користь і для розвитку чужої Польської держави.

За свою многовікову історію Український Нарід багато зажив горя й руїни від своїх сусідів, але його не зломали й не спинили його розвитку ні дикі орди печенігів і половців в XI-XII віках, ні п'ятидесятилітня боротьба з татарськими ордами на протязі XIII-XVIII століть, ні довга й жорстока боротьба з Польщею в XVI-XVIII віках, ні уперта боротьба з Росією на протязі двох з половиною віків - з другої половини XVII віку до останніх днів.

Не дивлячись на всі ці неймовірно тяжкі історичні обставини, Український Нарід міцно захопив в свої руки багаті землі від Карпат аж до гір Кавказу, землі, що лежать на відомому історичному шляху народів, що йшли з Азії в Європу; закріпившись на цих землях, Український Нарід зберіг і розвинув свою національну культуру, нарешті в 1917-1919 роках відновив був свою самостійну державу, що була визнана де-юре цілим рядом держав, а інші держави визнали були її де-факто.

Переживе він і це лихоліття й збудує свою самостійну державу, бо 40 мільйоновий Український Нарід в XX столітті не щезне з мапи Європи, він ще скаже своє слово.

Українці звертаються до Ліги Націй через те, що сама вона поставила своїм завданням: 1/збереження миру між народами й державами, 2/мирне поладження конфліктів, 3/охорону прав меншостей в Європі і 4/головне, через те, що найбільше впливові члени Ліги Націй - Велика Британська Імперія, Франція, Італія й Японія - своїм рішенням з дня 15-го березня 1923 року включили Східну Галичину, що сама займає 55.000 кв. кілометрів і має понад 4 мільйони української людности, до складу Польської держави і цим дали Польщі легальний титул для володіння цєю, споконвіку українською, землею. Цим актом зга-

дані Великі Держави взяли на себе відповідальність за ту політику, яку Польща переводить на окупованих нею при допомозі цих держав українських землях.

Українська Парляментарна Репрезентація в Польському Сеймі й Сенаті і українські емігранти подали петиції до Ліги Націй, і в цих петиціях вказували документально на ті великі злочинства, на те brutальне порушення прав Українського Народу, яких допустилася Польща над безборонним українським населенням. Во ім'я права, справедливості й гуманності, на охороні яких має стояти Ліга Націй, українці просили й просять Лігу Націй про забезпечення і для 7-ми мільйонів українців в Польщі тих прав, якими фактично користуються інші народи Європи.

Цим останнім поданням, складеним на підставі даних, що були офіційно оголошені відповідальними представниками Українського Народу в Польському Сеймі й Сенаті, або були розпубліковані в пресі, що виходить в Польщі, Центральний Виконавчий Комітет українських емігрантських організацій в Чехословацькій Республіці дозволяє собі ще раз звернути увагу Ліги Націй на той жахливий національний, політичний, культурний і економічний гніт, під яким 12-ий рік страждає Український Народ в Польщі.

Всі українці ще сподіваються, що Ліга Націй не пройде мовчанкою поданих їй яскравих численних фактів і доказових матеріалів, що характеризують безоглядне й систематичне порушення Польщею - членом Ліги Націй - елементарних прав Українського Народу.

За Комітет:

Петро Макаренко,
голова.

Др. Дмитро Равич,
секретар.

Прага, дня 29. квітня 1931. р.